

DIJOUS SANT – 2023

Catedral de Vic, 6-4-2023

Celebrar la missa *in cæna Domini*, el Dijous Sant, és tot un privilegi per a nosaltres. Perquè avui commemorem el dia abans de la passió de Jesús, quan va voler celebrar la Pasqua amb els seus deixebles en aquell cenacle de Jerusalem. Com els apòstols aquell vespre, també nosaltres en aquesta hora volem que no se'ns perdi cap paraula que surt dels llavis de Jesús ni cap gest seu. Volem estar atents, amb el cor ben obert, perquè intuïm que és per a Jesús de Natzaret un moment important; i, doncs, també per a nosaltres. Que no perdem la gràcia que brolla de la missa de la cena del Senyor!

Jesús celebra la Pasqua jueva amb els deixebles. Els hebreus sabien que la nit de Pasqua fou un moment decisiu per a la seva història. Quan el poble estava a Egipte i sofria un esclavatge cada dia més fort i sanguinari, fins al punt que el faraó havia declarat la mort dels infants barons hebreus, el Senyor es va recordar del seu poble i, per mitjà de Moisès i Aaron, els ordenà de preparar la Pasqua. Cada família s'havia de procurar un anyell. Al vespre, la sang d'aquest animal havia de ser aspergida sobre els muntants i els llindars de les portes de les cases hebrees. Perquè l'àngel del Senyor, tot passant, colpegés els primers nascuts dels egipcis, tant dels homes com dels animals. Per aquesta intervenció decisiva de Jahvè —com deien ells—, Déu posaria fi a l'opressió del seu poble. Cada any aquest esdeveniment era commemorat per cada família, segons el ritu solemne de Pasqua. Però en la cena pasqual de Jesús hi ha quelcom diferent: ja no és l'anyell i la seva sang que prenen relleu, sinó el gest del Mestre de partir el pa i repartir-lo, com també una copa plena de vi que fa passar de mà en mà. I aquestes accions, acompanyades de les paraules que sant Pau ens ha recordat, com a tradició que ell mateix havia rebut: *Jesús, el Senyor, digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres» i «Aquest és el calze de la nova aliança segellada amb la meva sang»*. Amb aquest gest, Jesús enclou el sentit que tenen els fets que estan a punt de succeir: la seva detenció, el judici davant els tribunals dels homes, la seva passió, la seva mort, la seva sepultura i la seva resurrecció. El que s'esdevindrà, ell ho fa present, com concentrat, en el pa partit i el vi ofert, signes sacramentals del seu lliurament, del do de la seva vida per la nostra salvació. *Feu això, que és el meu memorial*, diu als deixebles. D'aquesta manera institueix per a la seva Església el sagrament de l'Eucaristia i alhora el sagrament de l'orde sacerdotal, el qual té el seu centre i el seu cor en la celebració eucarística. Hem d'agrair, doncs, el lliurament de Crist per la nostra salvació i, al mateix temps, agrair intensament el do de l'Eucaristia. Jesús ha volgut que restés entre nosaltres, fins a la fi dels temps, el memorial del seu Misteri Pasqual, la seva mort i resurrecció. Ha volgut quedar-se entre nosaltres, com a company de camí, sabent que el seu Cos i la seva Sang són per als qui els reben un aliment de vida eterna. No ens ha deixat un mer símbol; ha volgut romandre realment present en el signes sacramentals del pa i del vi. Que sempre tinguem set de Crist, ofert per nosaltres, Pa de vida i Beguda de salvació! Senyor, que no ens manquin mai

els sacerdots que ofereixen, essent transparència vostra, el sacrifici eucarístic pel bé de tothom!

En el sant sopar d'aquell dijous a Jerusalem, tal com hem escoltat en el fragment de l'evangeli segons sant Joan, hi ha un altre episodi molt significatiu: Jesús, el mestre i el Senyor, renta els peus als seus deixebles. Ho fa *conscient que venia de Déu i que a Déu tornava*. I aquest fet produeix perplexitat en els seus amics, principalment en Simó-Pere —i, si som sincers, també en nosaltres—. Com pot ser que Jesús renunciï a la seva dignitat? Ens costa d'acceptar ser servits pel Mestre d'aquesta manera. Pensem que som nosaltres els qui ho hem de fer, no pas ell. Però, tant per als deixebles com per a tots nosaltres, és una necessitat deixar-nos netejar per Jesús, a fi de ser alliberats dels nostres pecats i ser dels seus. De manera particular hem d'acceptar de ser purificats en el sagrament de la reconciliació per a poder participar en la taula de l'Eucaristia. Necessitem Jesús, sempre el necessitem! Sense ell no som res ni podem fer res de bo.

I així és, certament, perquè ser deixeble de Jesús significa seguir les seves petjades. I ell avui, Dijous Sant, ens ho diu ben clar: *Si jo, que soc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres*. De la mateixa manera ressonen aquelles paraules seves: *El Fill de l'home no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la vida com a preu de rescat per tots els homes* (Mc 10,45). El seguiment de Jesús demana servir i donar la vida; però aquestes dues coses tan sols es poden fer realitat des de l'amor. La crida a esdevenir deixeble de Crist és una crida a l'amor. Déu ens ha creat i ens ha redimit en el seu Fill per tal de comunicar-nos el seu amor infinit i fer-nos capaços també de viure en l'estimació mútua. Ara bé, l'amor sense el servei és un amor buit, no és pas amor autèntic. Recíprocament, el servei sense l'amor no és res més que un esclavatge, és indigne de la persona humana. Per això comprenem el manament del Senyor en el cenacle aquell dijous abans de la seva passió: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat* (Jn 13,34). Senyor, com podrem estimar com vós ens heu estimat? Ens sentim tan febles, tan incapaços de complir-ho...

Solament l'«home nou» pot complir el «manament nou», ens recorda sant Agustí. Jesús no ens carrega amb una norma que no puguem observar. Ell abans ens fa el do perquè el que ens mana esdevingui realitat en nosaltres. Amb la seva mort i resurrecció ha brollat la salvació, la vida i la resurrecció, com hem cantat en l'antífona d'entrada de la missa. En Crist, mort i ressuscitat, tenim la vida nova que ens fa homes i dones nous per mitjà dels sagraments de la salvació: el baptisme com a porta i l'Eucaristia com a centre. Cada vegada que participem de l'Eucaristia, rebent la sagrada comunió, acceptem de ser transformats més i més per Jesús, el Senyor, per tal de ser servidors cada un de nosaltres en la nostra vocació i en les circumstàncies concretes de la nostra vida. Sempre el cristià, sigui quina sigui la seva vocació, ha de

manifestar-se servidor en la caritat. Estimar i servir són, doncs, els grans ensenyaments del Dijous Sant. ¿Els acollirem, o passarem de puntetes perquè tenim por de l'exigència d'amor de Jesús?

Demanem al Senyor que no perdem la gràcia d'aquest Dijous Sant que ens permet de celebrar. Demanem-li també que sapiguem, amb la força del seu amor transformador, abandonar la nostra recerca de riquesa, de poder i de plaer, i esdevenir autèntics servidors per amor dels nostres germans. Deixem-nos sorprendre per Jesús en aquesta celebració i visquem intensament els dies sants del Tríduum pasqual: el Divendres Sant, el Dissabte Sant i el Diumenge de Pasqua. La gràcia abundosa es vol vessar; que trobi els nostres cors disposats a rebre-la!